

maailman vanhin tarina

Kaj Midas Tuoma

MAAILMAN VANHIN TARINA

Kaj Midas Tuima

**MAAILMAN VANHIN
TARINA**

© 2024 Kaj Midas Tuima

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8227-9

Aunelle

Minä olin kuvataiteilija, sinä tarinankertoja. Silti minä olen se, joka kirjoittaa tätä.

Älä usko sanaakaan. Mikä tahansa saattaa olla totta.

*

Mutta miksi? Miksi kirjoittaa, miksi maalata mitään kun pelkkä tavanomainen auringonnousu saa minkä tahansa jylhimmistäkin sommitelmista ontumaan? Miksi tuhlata sanoja ja värejä luomukseen, jonka ilmentämiseen tuhannesti riipaisemmin riittää yksi ainoa melodia viulusta? Miksi pyrkiä sanoittamaan totuutta, jokainen sanahan on pieni valhe syntyjään, entä miksi hahmotella rakkautta – kuitenkin se ei mahdu edes raameista suurimpaan.

*

Entä mistä aloittaisin? Ahneudesta, koirasta täynnä mustia reikiä? Yhdeksästätoista piiraasta, lopullisesta eksymisestä? Huipulta, pohjalta – liioittelusta, ikään kuin ”huippu” ja ”pohja” olisivat janan ristiriidattomat ääret, kuin ”alku” ja ”loppu” lukossa vastarantain siltojen kaiteissa. Kuin kuopassa ei voisi tuulla, rakenteet eivät romahtaa.

Kenties ainut koherentti vaihtoehto on aloittaa keskeneräisyydestä. Esimerkiksi sirkuksesta? Siitä, mitä tapahtuu luonasi saavuttuani parvekkeen kautta, verestä ja täyhtymyksestä ja haudasta? Tai siitä, kuinka

Eeden lopulta palaa. Kuinka puistotyöntekijä kastelukannuineen virvoittaa helteenriuduttamat teriöt.

Taukonsa hän pitää puolivarjossa. Juo kenttäpullosta, polttaa sätkän. Kärähtävä filteri tipahtaa vastakasteltuun multa.

Multa leimahtaa. Kastelukannu oli täytetty bensinillä.

Vai aloittaisinko sittenkin sinusta? Sinun alustasi? Kunpa tietäisin mistä alat. Kenties alussasi on jotain samaa kuin lopussasi.

Vesi...

*

Vaan aloitanpa sittenkin vastauksesta: siksi. Siksi, että minä olin kuvataiteilija, sinä tarinankertoja.

I

Asahelin kirja

*[...] sen omin tapa osoittaa rakkautta
oli lahjoittaa osa näkemästään totuudesta sellaiselle lokille, joka
ei muuta pyytänyt kuin tilaisuutta totuuden näkemiseen.*

RICHARD BACH, LOKKI JOONATAN

2023

Sunnuntai, elokuun viimeinen kaimoistaan. Minulla ei ole muuta tehtävää kuin työni. Se on ymmyrkäinen onni. Samalla se on tilaisuus tuntea riittämättömyyttä.

Niin paljon aikaa! Näin vähän aikaansaatu.

*

Joskus haluaisin maalata jotain kirjoittamaasi, sanon.

Ennen kuin annan sinulle tekstejäni tulkittavaksi, vaadin näyttöä, vastaat. Kuulostaa haasteelta.

Näyttöä, toistan.

Todistusaineistoa siitä että olet kykeneväinen, täsmennät. Eiväthän kirurgitkaan saa leikata eläviä ihmisiä ennen kuin ovat leikelleet kuolleita ja sikoja. Tarkoitan – maalaa ensin jotain muuta. Jotain jonkun muun tuhartamaa. Maalaa Opus Pistorum, Kaj, maalaa Liber Null, Le-megeton Clavicula Salomonis, tai Muodonmuutoksia. Pistis Sofia, Tuomaan lapsuusevankeliumi, Pikkulinnut, Feeniksin messu, Näin puhui Zarathustra, Pääoma, Mein Kampf...

Öh. Sellaistako sinäkin kirjoitat, kysyn hieman huolissani.

Kirjoitan allegorioita, vastaat.

Sinulle voin maalata mitä ikinä tahdot, lupaan.

Todellako?

Todella.

Siinä tapauksessa maalaa minulle Helveti.

Helvetti?

Niin. Tai, aloita vähemmästä. Aloita Helvetin Porteista. Toteutus vapaa, paitsi, yllätä minut. Ja taluta minut sitten niistä läpi.

Mitä ikinä tahdot, toistan.

*

Päätän, etteivät Helvetin Portit ole verikiveä tahi lapsenluuta, eivät janoista rautaa eivätkä suorakaiteeksi kesytetty musta aukko. Ne eivät ole pyörre, jollaista pitkin olen sinkoutunut hallitsemattomiin selkouniin, tai tuli joka raastaa rintaani päivisin. Päätän niiden olevan haava.

Ne ovat arpi, jollainen avautuu tottelemattoman enkelin entrecôteen kun avaruuden kuningatar raivonsa harjalla riuhtaisee tältä lentokyvyn.

Toteutan mielikuvani ja näytän sinulle vaikka se jää kesken. Näyttää pillulta, toteat. Onko omasi siis tuollainen, kysyn asiallisesti.

Liikahdat monitulkintaisesti. Kävelet eteeni säilyttäen herkeämättömän katsekontaktin. Vaikka olet puoli päätä lyhyempi se on uhkaavaa, sillä olet myös vanhempi, paatuneempi, määrätietoisempi ja harhaluottomampi. Kurotat ovelat kasvonpiirteesi aivan liki ilmeettömyyttäni.

Minulla on vittu, kuiskaat. Henkesi haisee savulta sekä sipulilta, sihahdus pyyhkäisee huuliani. Rämpäytän silmiäni; sinä voitit.

Näytä, pyydän kuitenkin.

2018

Olen päätä lyhyempi sinua. Kummuuksia on kuitenkin tapahtumaisillaan tälle ruumiille: kivistää, kihelmöi, pakottaa. Poudankuulas lauluääneni sortuilee ja oma hajuni etoo, puhtauteeni rönsyävä karva saostuu platinakiharoitani maatiaisemmaksi – se on voimakasta kuin karhulan-ka, kähärää terävillä kulmilla.

*

Saavut osastolle kuukausi jälkeeni. Olet läpikäynyt jonkinasteisen hermoromahduksen.

Pysyttelet huoneessasi. Pidät verhosi kiinni.

Marraskuu paljastuu poikkeuksellisen aurinkoiseksi. Kun vihdoin, vuorokausien vaihduttua harvakseen, saavut yllättäen yhteiselle aamiaiselle liukuu kammiosi raolleen unohtunut ovi itsestään apposelleen ja sen sijaan, että päivänpaiste käytävällä valaisisi verhotun tilan hämärtääkin siellä vallitseva pimeä koko käytävän.

Kannat synkkyyden mukanasi pöytään minua vastapäätä. Vältät katseeni. Et koske ruokaasi. Lienetkö niellyt muruakaan koko täälläoloaikanaasi, mietin. Olet itse luisevuus.

Luustosi rakenne on kutkuttava. Solisluitasi, leukaperiäsi sekä ran-teitasi vilkuillessani omakin ruokahaluni alkaa hiipua. Jokin sisälläni vääntelehti korvatakseen sen.

Ihailen nenääsi. Kadehdin poskipäitäsi. Pelkään että vastaat katseesee-

Asahelin kirja

ni ja sanot jotain, mutta et, koskaan. Petyn joka kerta.

2023

Monettako kertaa tällä viikolla kävelen tätä katua ja näen lentokoneen nousevan harjakattojen takaa? Monettako kertaa tässä kuussa, vaikkei tämä maankolkka edes ole mikään solmukohta kaukomatkoille.

Tämä on kaupunki, jonne rautatie päättyy. Jossa voi ajaa polkupyörällä mereen.

Ja aivan kuin me kaksi olisimme maailman viimeiset elossa, tai maailma kylänraitin kokoinen, tapaan tänäänkin sattumalta juuri sinut.

Istut puupenkillä Eedenissä. Kurttuuntuvat perennat supattavat säärissäsi ja päärynäpuut notkuvat kädenojennuksen päässä. Aarin kokoinen, muotoinenkin, cityniitty takanasi kuhisee hyönteisistä. Ampiaiset ovat äkäisiä tänä vuonna.

Hei, sanon, mutta kuulokkeet korvillasi et kuule. Silmäluomesi ovat pehmeästi suljetut, erotan millin valkuaiskaistaleen ripsiesi katveesta. Pehmeä valo päivittää ikipäivettyneitä poskipäitäsi entisestään. Ajoittain lehvästön stereokuvamaiset varjot liekkuvat niille pyyhkien kaiken värin pois.

Istun vierellesi. Kun vihdoinkin avaat silmäsi näet syrjäkarein oman Varjosi – silti en onnistunut hätkähdyttämään sinua.

Pakit, jotka annoit minulle eilen, minä aloitan.

Yllätytkö, kysyt.

En, myönnän.

Sinä olet niin nuori ja minä näin vanha, perustelet.

Odotan hiljaa, kyynärpäät polvilla kämmenet poskilla. Sinäkin vai-
kenet.

Tuo ei ole todellinen syy eikä edes totta, rykäisen viimein.

En vain halua menettää sinua, Kaj, naurahdat. Äläkä väitä, etteikö
niin kävisi... et kestäisi kanssani edes tästä jouluuun.

Olen kestänyt kanssasi jo neljä vuotta.

Hah. Niin. Ystävänä. Mutta vihollisena...

Vihollisena?

Tietenkin alkaisit vihata minua. Vihaisit laiskuuttani, oikukkuuttani...
ylimielisyyttäni ja ylilyöntejäni, siis kaikkea mikä minulle on omi-
naista. Vihaisit seksiä kanssani, se ei olisi mitä odostat. Jokainen, jota
olen nainut ilmaiseksi, on turhautunut. En ole ollut sellainen kuin he
olettavat. Sinullakin on oletuksia, onhan työni mitä on. Työtänikin sinä
vihaisit – vihaat sitä jo nyt. Olet mustasukkainen mutta naamioit sen
huoleksi. Jos me oltaisiin pari, ei moinen teeskentely enää luonnistuisi.

Saisit jatkaa työtäsi miten kuten mielit, vakuutan.

Ai, niinkö? Vielä sittenkin, kun haistat ihollani vieraan ihmisen? Sit-
tenkin kun tutun?

Sinä olet ainoa tuttuni.

Et tunne minua alkuunkaan, Kaj Midas Tuima, sanot hiljaa. Asetat
kuulokkeet takaisin korville ja suljet silmäsi nojautuen taaksepäin, au-
rinkoon. Se on kehoitus minulle vetää perse päähäni ja painua hornaan.

Vasta vähitellen alan käsittää: minun on tehtävä itselleni selväksi, haluanko sinua vai sinut.

Kun olet saavutettavissani, haluan sinua kuten halutaan vettä – lasillisen sen sijaan että joisin maailman kaiken veden. Vaan kun olet poissa haluan sinut, tasan, kokonaan. Haluan omistautuneen siamilaiskissan, en sen puolikasta.

Kuvataiteilija päätyy kertomaan tarinaa kohdatessaan suljetulla osastolla lihaksi tulleen kohtalonsa.

Toinen heistä väittää olevansa hornan olento, toinen uskoo itsensä tai-vaalta tipahtaneeksi. Suhteen tiheessä osat alkavat varkain vaihtua – ja hulluus saada ajattomat mittasuhteet. Palauttaakseen todellisuuden uomiinsa rakastavaisten on neuvoteltava niin bordellinjohtajan kuin Kuolemankin kanssa, mutta viheliäisimmäksi vastustajaksi osoittautuu lopulta yhteiden idea.

Matalaa, maanalaista romantasiaa niille, jotka eivät usko rakkauteen, jumaliin tai itseensä; sukellus toisistaan riippuvaisten suuruudenhullujen mielenmaisemaan. *Maailman vanhin tarina* on sekä mystisen mautonta proosaa tuhoutuvasta ihmissuhteesta että porsaanreikäinen myytti multiversumin synnystä. Samalla se on kirjoittajansa autobiografinen puolivale ja toistaiseksi ainoa hirnyrkki.

Saattaa sisältää pieniä määriä ironiaa. Valmistettu linjastolla joka käsittelee myös antirunoutta, patafysiikkaa, gluteenia, nonsenseä, vastineita ja uhkauksia.

Kansi: Kaj Midas Tuima